

EL MANDU

DE LLOFRIU

OXYMEL

—T'en vas, Edith?
—Sí, noi; perquè aquí no hi ha res a parlar.
—Oh, per això rai; disposa.

DIARIO LITERAL Y DE INFORMACIÓN CAÓTICA

SALE HOY!

Nuestro programa: República — Vegetarismo — Expansión juvenil y las tres clases de vapor.

ELEUTERIO RUFASTA A RUSIA

Por no haber podido pagar a la patrona dos mesadas que le adeudaba el lunes pasado a entrada de oscuro, nuestro inconmensurable director don Eleuterio Rufasta tuvo que levantarse en la bomba por un por si acaso y por aquello de quien gemega es que ya ha recibido.

La redacción entera del periódico, acompañada de varios acreedores y de un sobrino del "Noi de Tona", salió en su busca haciendo unos lloros que parecían los de casa de la Sevillana.

Le buscamos en el Ateneo, en la Delegación de policía y en el Xiringuitu, en donde tiene la costumbre de beberse de tanto en tanto un vasito de mezcla, pero Rufasta parecía un duro, que cuando se le busca no parece por ninguna parte. Por fin, vimos a Martín, del "Correo", que es el hombre más enterado de todo y nos explicó lo ocurrido. Eleuterio Rufasta, montando una jardinera (él siempre tan corrido) había salido hacia un rato con dirección a Sans y pueblos agregados.

Y no hemos vuelto a saber más de él hasta anoche que el ordinario de Bebida Alta nos trajo el siguiente naipe franqueado con un sello "Yer" y escrito en papel de vidrio del número uno:

"Amigos torrefactos de EL DIA BÓLICO: Me voy porque no podía soportar por más tiempo la inactividad a que nos tiene sometidos el desastroso régi-

men y también porque veía cercano el día funesto en que vendrían los ingleses y me pegarían una mano de más-ficos. Quiero ser útil a la opinión y me voy a Rusia a donde pienso llegar antes de que se acabe el plebiscito del tamaño de "La Veu" y se abra la Casa de Correos. Haré con Lenine, veré si es verdad lo que dicen de Casanellas y mandaré unas informaciones testiculares que dejarán al "Caballero Audaz" más pequeño que el pecado de un niño recién nacido. Si podéis, mandadme un candil como aquel que han puesto en la cabecera de "La Palabra", que hace más pachoca que Ribé cuando va de levita. Expresiones a Moraguetas, que aún se siente joven, y decidle a Paquito Aldaz que no se ponga ninguna piedra en el hígado si le dicen que hace los sucesos en vibracionista. También se sorteaban a Pich y Pon y ahora es senador y hace artículos al pueblo de Barcelona. Decidme como fué el homenaje a Gamper y mandadme pasta. Apa, vuestro. — ELEUTERIO RUFASTA. — Ex fabricante de juegos a la morra y socio de La Gota de Leche.

En vista del estado indígena de Rufasta hemos hecho una suscripción entre todos los que meneamos las cerezas en la redacción y le hemos remitido a Berlín tres marcos de pared en buen uso para que haga como las máquinas de imprimir, que van tirando.

NOTAS DE SOCIEDAD**BAILE DE GALA**

En los salones de Madame Petit, se celebrará esta noche, a las doce y media un gran baile de gala en honor de los jugadores que han tomado parte en los campeonatos del juego de las pelotas.

Tan agradable fiesta, a la que han prometido su asistencia las principales figuras de la aristocracia de la calle de los Treinta Clavos, terminará con una

sesión de música de viento por diez tocadoras de cornetín de pistón. El baile de Madame Petit promete ser, por su brillantez, el baile de Vito de la gente distinguida.

DE VIAJE

El ex preso don Angel Lino salió ayer en el ídem para Madrid. Le deseamos buen viaje.

NATALICIO

La distinguida esposa de nuestro particular amigo don Anacleto del Toro y del Cuerno ha dado a luz dos hermosos gemelos de larga vista. Felicitamos efusivamente al primo de la señora.

LAMITOS.

LA FILOSOFIA

Se ha discutido mucho por qué Adán mordió la manzana de Eva. Hoy parece demostrado que fué porque no tenía cuchillo para cortarla.

GOBIERNO CIVIL**LA LECHE ADULTERADA**

Para rogarle persiga a los que expenden leche adulterada, una comisión de pupilas de la casa del "Manco" estuvo ayer en la Delegación de Subsistencias denunciando varios casos de envenenamiento grave.

NUEVA INDUSTRIA EN CUENCA

Según nos ha manifestado un tertulio de Mario Aguilar, varios millonarios de Cuenca han instalado recientemente en gran escala la fabricación de dados para jugar. En efecto, en el periódico de aquella localidad, "La Tijera Cuenquense" hemos visto un artículo titulado: "Los ricos hacendados".

MERCADOS

Valores. — Hay escasez de los mismos. Los Andaluces son muy embusteros. El Norte está muy fresco. Las acciones cada día son más mulas. Los francos disminuyen y en cambio aumenta la pillería. Los Marcos, bajan cada día (Los Marcos son dos hermanos que viven en mojadito). Las únicas coronas que se dotizan son las que pone el dentista a las muelas cariadas y las que se mandan como último tributo a los que se olvidan de respirar. Las pesetas son desconocidas.

Lonja. — Hay muchos huevos. La verdura está de moda. Pimientos, higos, patatas y plátanos se cotizan muy bien. Las peras abundan extraordinariamente. Los apios se llevan muchos chascos y algunos estacazos. Los tomates producen acidez de estómago y a veces tienen malas "purgas". Ciones, el tendero de al lado así lo asegura. La sardina, por más que se hace no se logra introducirla en el Mercado Central. El conejo va muy buscado. Las pelotas están en alza y es un género preferido del bello sexo. Los carritos, sin cotización.

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta meravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

- Un llibre de barrila -

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies espantants del natural.

Cinc ralets ben aprofitats.

Comandes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

ALS NANDULANDISTES

Veu's aquí que aquesta setmana i no per iniciativa nostra, sinó obligats pel procedir d'un senyor editor amb més malícia que enginy, tenim de parlar en seri una estona amb vosaltres. Aboquem-hi el cabàs:

Nosaltres, que som uns xicots joves i aimants de la barrila, formavem part i part força importanta, de la redacció del "Papitu" aquell setmanari alegre català del que l'esforç dels humoristes de la nostra terra en feu el setmanari de més tirada de Catalunya. Llavors, el "Papitu" era propietat d'aquell home noble i bo a qui aruïnaren les niciesses dels uns i les malifetes dels altres, que es digué En Francesc Granada i Pons, Morí (?) en Granada i la propietat del "Papitu" passà a mans de l'amo d'una impremta que fins allavors li havia administrat els interessos i a qui els etzars de la guerra feren editor, com han fet milionaris i grans senyors a molts altres que han tingut la suficient manca d'escrúpols per aprofitar-se de les circumstàncies, i, des d'aquell moment, el nou propietari començà a emplear amb nosaltres actituds i procediments que no es aquí el millor lloc de ventilar. Resultat, que avui l'un demà l'altre, sortirem de la redacció i pensarem en fer un altre setmanari.

Nosaltres hauriem pogut posar a la nova publicació un títol semblant; podiem anunciar la sortida explicant al públic que la redacció n'estava composta pels elements que havien redactat el "Papitu", no obstant, no ferem res d'això, i no ho ferem perquè volíem que el públic no ens dispensés altre favor que el que mereixés la nostra tasca i que mai se pogués dir que la nos-

tra actitud tenia el més petit aspecte d'incorrecció. ¿Veritat, llegidors, que teniem dret a fer-ho?

Fins aquí tot va bé, però el senyor editor del "Papitu" que no està conforme amb allò tant català de que quan el sol surt, surt per tothom, s'enterà de l'idea, sapigué el nom que anavem a posar al nou periòdic, i, ni "corto ni perezoso", el registrà a favor seu.

Creia aixís que EL NANDU projectat no sortiria, però va sortir EL NANDU DE LLOFRIU, s'apoderà de la simpatia del públic i nosaltres, sense organització, sense mitjans, sense res, arribarem a les sis setmanes de sortir a rebassar el tiratge del "Papitu" i a les dotze a doblar-lo.

L'editor d'aquest darrer setmanari, si la nostra competència el perjudicava, tenia un gran procediment per a intentar guanyar el terreny perdu: procurar que el "Papitu" estés més ben escrit que EL NANDU DE LLOFRIU, millorar els dibuixos, augmentar la col·laboració. Però aquest senyor, revelant així a l'opinió pública, qui és i com les gasta, inventà la setmana passada posar a la venda una ridícula falsificació del nostre periòdic amb el nom de "Nandu" i imitant groserament la nostra capsalera.

I això és lo que motiva les ratlles que estem escrivint.

D'aquesta competència que revela, en primer lloc, la pobresa de recursos d'aquest senyor, se'n deriven tres aspectes: un de personal, d'home a home, que ja està resolt, un de legal, que és la tramitació de l'assumpte al jutjat, que no es resol en dos dies, i un altre que és el fallo su-

prem, i aquest falló és el que dictarà la vostra consciència. Vosaltres, llegidors sou els que teniu a la mà la sentència d'aquest plet.

I a vosaltres ens adreçem i vos diem: No volem altre sort que la que el nostre esforç, i la nostra raó mereixin. Si vosaltres, llegidors, creieu que lo que ha fet l'editor del "Papitu" està bé, compreu el "Papitu" i compreu aquest "Nandu" borbó que pretén ésser germà nostre i al que no coneixem per res, però si creieu que aquesta falsificació de nom no està bé **FEU EL BOICOT AL "PAPITU" I AL "NANDU" BORBÓ I COMPREU "EL NANDU DE LLOFRIU"** que és el nostre i és el bo.

La redacció de EL NANDU DE LLOFRIU

La carta per Paris

El Miquelet tenia de set a vuit anys i era un noi molt llest, tant que de vegades posava als seus progenitors en veraders compromisos.

Cert jorn preguntà a son pare:

—Papà, d'on surten les criatures?

—Quines preguntes més tontes! — li respongué.

— Els nens venen demanant-los per escrit a París.

Però el Miquelet, ja tan petit, no se'l cregué i, presentint quelcom, una nit se'n anà vers l'habitació dels seus pares, i mirà pel forat del pany en el precís moment en que el pare estava en robes ben lleugeres, i la mare ajeguda sobre el llit ofrenant a Venus...

L'endemà el Miquelet tornà a preguntar al seu pare:

—Veritat papà, que aviat tindrè un germanet?

—Perquè m'ho preguntes?

—Com que ahir nit pel forat del pany, vaig veure que vostè i la mama "escribien la carta"...

K. B. Z.

Un remei ben indicat

Un clergue que no devia sentir gran vocació, va oblidar el vot de castedat i va tenir la mala ombra de que la flavia li deixés un mal record.

L'home no sabia com fer-ho per curar-se, ja que estava ben repenedit de la seva falta i li feia vergonya confessar-la.

Per fi, un jorn en que la cuissor apretava de valent, es va decidir a anar a veurer un especialista.

—Miri, doctor, digué el bon clergue tot confós, no sé com ha estat, però es veu que amb el frotament de la sotana se m'ha irritat un xic això.

El metge mirà, palpà i després de cerciorar-se ben bé de lo que es tractava, extengué una recepta i tot donant-la al reverent li digué en to amistós:

—Prengui dotze càpsules cada dia i aviat estarà curat. Ah!... i per a evitar complicacions, crec que seria convenient que a n'aquesta sotana, li comprés un preservatiu.

ROC

OXYMEL

—Cuidado, no remeni porque hi hauria mullader!

—Deu estar contenta, Evelina, per haver-la vestit de llarg?

—Efectivament, Demetri, les peces llargues han estat sempre la meua obsessió.

Un nom estrany

Fa pocs dies es va presentar a n'En Perezoff, régisseur del "Edén", una ballarina valenciana demanant si podia anar-hi a treballar.

Li mostrà uns programes i uns retalls de diaris que En Perezoff llegí.

—De moment — li respongué — no li puc dir res, però deixim l'adreça.

—No puc dir-la-hi, — digué la xamosa filla del Túria.

—Perquè?

—Perquè m'en done vergonye.

—S'en dóna vergonya de dir-me on viu? Que és un carrer molt pobre?

—No, no es això, es que visc en un carrer que té un nom lleitg.

—Un nom lleig? I on és aquest carrer?

—Es a Sant Andreu. Es... ja li ho diré, va-cha, el carrer de les tit-oles!

Volia dir el carrer d'Aristòteles.

HISTORIES DE GRESCA

La padrineta

Aquell dia en Jordi sentia una mena de neguit estrany, inexplicable, que li feia saltar els nervis, i no el deixava estar quiet en lloc.

La padrineta l'havia convidat a dinar i ell a mitg de matí havia ja fet entrada a la casa, i com no sabia en què entretenir-se, es neguitejava, sentia frisança.

—Perquè no vas una estoneta a la biblioteca, Diet?

—No'n tinc ganes.

—Ja sabs qu'el teu padrinet, al cel siga, era un veritable bibliòfil. Ves'hi que trobaràs algun llibre interessant.

—No, no;estic mellor aquí, al costat teu, padrineta.

—Com vulguis.

Ella, sentada en un silló, brodava. Ell, tirà un coixí als seus peus i s'agenollà al seu davant, mirant-la embadalit.

—Quants anys tens, padrineta?

—I are, quina pregunta! Trenta tres; que no ho sabs?

—Sí, sí, trenta tres,—repetí en Jordi, maquinalment—. En tens vint més que jo!

—Vint? Sí, justos, porque tu vares neixer tres anys avans de morir el padrinet, i d'això en fa disset.

En Jordi apoyà els seus colzes damunt dels genolls d'Evelina i mirà tendrement, llargament el rostre hermosament armònic de la seva gentil padrina. No gosaba parlar. Aquella dona que tantes voltes havia besat innocentment, are li imposaba cert respecte. Volia estar prop d'ella, al seu redòs, sentat en els seus genolls, dormint a la seva falda, i com més desitjos sentia d'estrenyer-la en els seus brassos, més se notaba allunyat d'ella, com si un abim invisible s'interposés entre els dos i com si aquell abim despertés en ell un vértig irresistible, abassegador....

En Jordi, després de la muda contemplació, caigué

En Jordi, després de la muda contemplació, caigué assentat als peus d'Evelina i maquinalment els

seus dits comensaren a jugar amb les borles del coixí.

Volia distreures i no podia. Volia pensar en altres coses i el seu cervell texia i destexia la bella imatge de la seva padrineta que l'obsessionava, l'atreia...

De sobte, els seus ulls quedaren fixos esguardant el peu diminut d'Evelina i una de les seves mans, inconscientment, irresistiblement, acaricià el bell xapí de seda crem.

—Què fas, Diet?—preguntà ella sense per xò deixar de brodar.

—Res. Les estrenes avui aquestes sabates tan bufones?

Ella apartà ràpidament la vista de la tasca i mirà fixament al seu fillol. Després, tornant a brodar:

—Sí. T'agraden?

—Molt; son molt boniques. Fan una graciosa armonia amb el to perla de les mitjes.

Aquesta volta Evelina, deixà caure la tasca damunt de la falda i esguardà severament a Jordi que, enrojí com una cirera i retirà tremolós la mà que audaçment havia acariciat el tornell de la padrineta.

—Què vol dir, això, Jordi?

Ell s'agenollà davant d'Evelina i juntant les mans, mirant-la fit a fit, barbotejà:

—Padrineta, padrineta.... Perdone'm.... T'esti....

—Eh? Jordi! Jordi!

Dugues llàgrimes, rodones, pesantes, regalimaren cara avall del fillol, mentres Evelina, alsant-lo amoniosament, maternalment, mormuraba:

—Mare de Deu! Mare de Deu!

* * *

—Que no hi es la padrineta?

—És molt matiner, senyoret Jordi! La senyoreta Evelina encare no s'ha llevat.

—Està bé. Jo aniré a despertar-la.

En Jordi entrà de puntetes a la cambra de la seva padrina. S'apropà quietament al llit i la contemplà llarga estona.

—Qu'hermosa, qu'hermosa qu'es! I are ho és més que mai! Amb la caballera estesa, amb els braços nús, amb la gorja lliure d'artificis....

En Jordi, tremol d'emoció alçà la gira del llenzol i el pit ubèrrim, magnífic de la padrineta quedà al descobert. Una atracció irresistible, portà els seus lla-

vis a les puntes rosades d'aquells pits blanquíssims i els besà una, dugues, tres voltes.

La padrineta no es despertà i en Jordi alsà llenzol i edredó fins a deixar-la descoberta fins a mig cos.

En Jordi sentí com les cames li flaquejaven davant del subjugador espectacle, i com una petita fera caigué damunt d'aquelles carns blanquíssimes que se li oferien orfes de tot vel pudorós.

I besà com un lleonet, sense mirament, disposat a tot lo que podés venir.

Evelina, mig desperta, mig dormida, obrí els ulls i com si retornés d'un somni veié estirat al costat d'ella al seu fillol.

—Diet! Què fas aquí?

—Ja ho saps. T'estimo. T'estimo com estimen els homes. Et vui en els meus brassos. Et vui petonejar. Aquests ulls son meus. Aquests llavis també. Té! Té!

—Perñ, això no està bé, Jordi. Jo no puc consentir que....

—Si es igual. Si el teu consentiment no'l deman'ho. Eas meva, sents? Ets meva! No hi ha poder al mon capàs d'arrencar-te dels meus brassos. Té! Té!

—Jordi, Jordi! Qu'em fas mal, home!

—Jo?

—Sí, sí, amb aquests botons—. I amb els seus dits propis els hi descordaba, mentres buscaba la posició adequada i estrenyent fort amb els seus brassos a n'en Jordi li tornava els petons a cent per un.

Han passat deu anys. Evelina, sentada en un sillò, broda.

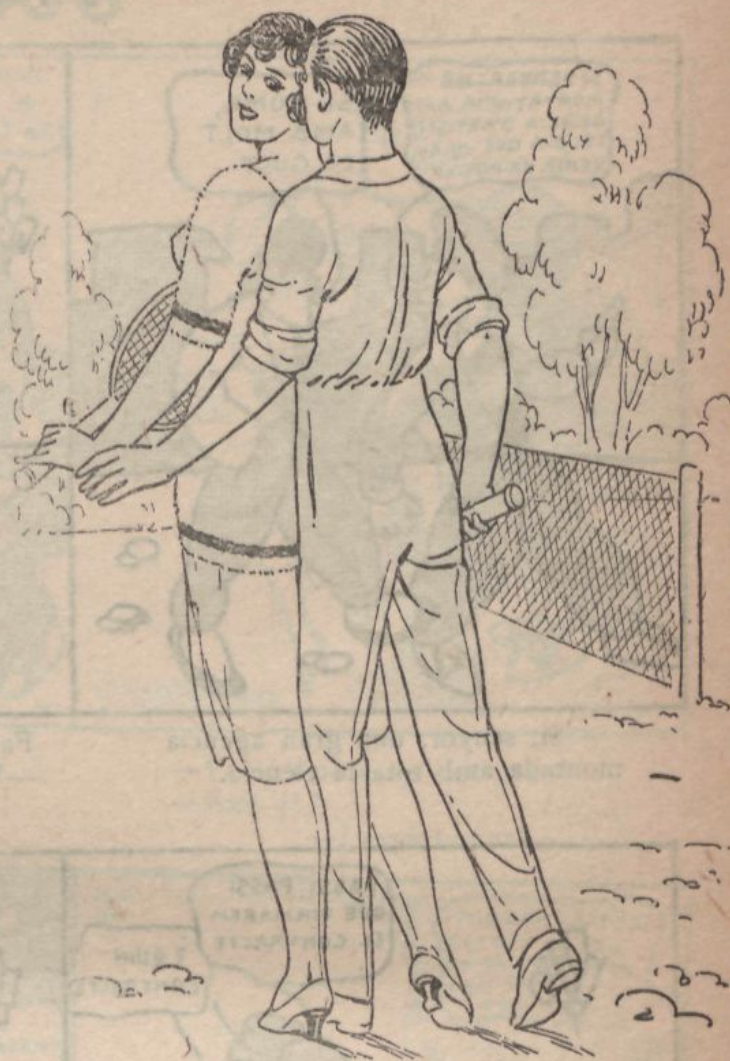
Està sola. En Jordi fa molt temps que ni es recorda d'ella.

Alsa la vista i s'esguarda en el mirall que en la paret del davant la reflecta.

—Soc vella, molt vella! Aquest cabells platejats. Aquestes arrugues del front....

Es clar, vint anys més, son molts anys!

I dugues llàgrimes, rodones, pesantes, regalimen cara avall d'Evelina, que resignada seguix brodant.

—Mira, si vols això, primer hauràs de parlar amb el papà.

—Que't penses que vui qu'em trenqui un parell de costelles?

A cal barber

En Quimet, barber del poble de Sant Just, aquell matí tenia una son que no s'hi veia. La nit anterior havia anat a ballar a Santa Eulària i eren les cinc quant es ficava al llit.

Acabava En Quimet de llevar-se quan entrà el Tòful, un pagès molt tranquil a qui acompanyava el seu fill, xicot d'uns dotze o tretze anys, ja format i sapat.

—Afaita'm, Quimet! — digué el ;Tòful assentant-se i posant-se a llegir el diari.

El Quimet, mig endormiscat encara, es posà a remullar-lo, però ho feu amb tant poca cura que el sabó anava regalimant coll avall d'el Tòful. De sobte, el xicot s'adonà amb sobressalt de la seva poca trassa, en el mateix moment en que el Tòful, referint-se al seu fill, deia:

—Mira, Quimet: un cop jo estigui llest, m'afaitaràs el nano perquè ja me l'has posat en remull.

Vida i miracles del Nandu i la Tuies

—Sí, senyor, una gran agencia montada amb tota la ciència.

Farem calés a desdir.
—Vols dir?

—Res, creu-me a n'a mí.

—El senyor Nandu?
—Aquí em té.

—Jo soc...
—Sí, sí, prou que ho sé.

—Are aixequi la cameta.
(Redell, i que està ben feta!)

—Vostè tindrà un èxit gran!
—Exit jo?
—I espantarrant!

—Entri a n'aquí al despatxet que parlarem un ratet.

—Jo li he dit al sortir que em vingúes a buscar aquí.

—Que sento? La seva veu?
—I ella li diu "xato meu"!

Nates, pinyes, grans xisclets, grinyols, cosses i bolets...

—Senyor Esteve, pot comprendre...
—Marit meu, jo ja li he dit...
—Sí: puc ben cridar ous a vendre després de ho que he sentit!

Penediment

Criatura més desvergonyida i mal criada que el noi de cal Cinto no n'hi pot haver cap més al món.

Res li feia basarda i tenia una barra enorme, tan gran que fins havia desesperat al pobre mossèn Lluís, el vell i bon rector del poble, que ni

quan el confessava lograva que el noi es posés una mica a to.

Cert dia que ja feia més d'un quart que el Cintet s'estava confessant de les seves culpes i pecats, el senyor rector veié que de sobte el noi començava a posar-se vermell i feia uns grans esforços com si hagués de dir una cosa molt grossa i no s'atrevis a començar.

El bo del sector cregué que al fi s'havia lograt el miracle de tornar pel bon camí a la criatura, per lo que afectuosament digué:

—Gràcies a Déu, Cintet, per fi veig que comences a sentir el pes de les teves faltes, ja que el penediment fa pujar la rojor a les teves galtes... Sense deixar-lo acabar digué el noi:
—Perdoni, senyor rector, ja torno, que fa un

rato que no puc aguantar-me les ganes d'anar a la comuna...

El senyor rector va quedar com qui veu visions.
MARRAMÀ

EINES DEL OFICI

—I perquè t'has comprat aquest sombrero tan petit?
 —Filla, perquè cada vegada que volia "parlar" amb algun amic en el reservat, m'he l'havia d'estar treient i posant!

Els gegants

En la xamosa vila de Vallmorta, aquell any era festa grossa, ja que en la professó estrenaven uns gegants magnífics, cosa que els vilatans no havien vist mai.

Ja podeu comptar que de tots els pobles de la rodalia baixaren pagesos i pageses per a presenciar la primera sortida dels gegants de Vallmorta.

Entre els minyons més fornits de la vila, es sortejà qui havia de carretejar els gegants, afavorint la sort al noi xic de la Pona i a l'hereu de ca'l Encenalls.

Convenientment ordenada la professó, feren sortida de la parroquia els dos importants personatges, però vetaquí, que tot ballant, ballant, l'hereu Encenalls que traginava la geganta, perdé un xic l'esma i es trovà un moment que no sabia del cert si tirar endavant o endarrera per a seguir el curs de la professó.

Per a sortir de dubtes, s'apropà al noi de la Pona, que portaba el gegant i obrint amb les dues mans la finestreta de la geganta tregué un xic la cara i preguntà baixet:

—Noi.

—Digues.

—Que vaig endavant o endarrera?

Com que l'hereu Encenalls portaba bigoti, al

obrir la finestreta amb les mans i al apareixer aquella mota de pel, en lloc tan delicat, tot el poble es va quedar boca badat, però la confusió va ser terrible quan el noi de la Pona, treient el seu bras enorme per la finestreta del gegant, exclamà fent-lo anar amunt i avall:

—Endavant, home, endavant.

La professó va acabar com el rosari de l'aurora.

SEMPRE VELL

Nota de Societat

En els salons de la comtesa de Niudor, un jove diplomàtic flirtejaba amb l'opulenta marquesa de Conample, provocant, amb aquesta estratagema els "celos" del seu veritable "flrt", la gentilíssima marqueseta de Ficandins.

Aquesta sapigué trovar una frase felïç per a derrotar a la seva enemiga i passant a tocar la parella aparentment encarametlada, digué amb to suau a l'orella del seu amant:

—Ves amb compte, Lluís, perquè la marquesa de Conample és capaç de dir-te que "sí"!

—T'agrada aquest bastó que m'he comprat?

—Al, si, pero la senyoreta em sembla que'l trovarà petit.

V

Passaren uns minuts. El més pregon dels silencis va coronar la torturadora exclamació del senyor Mitjavila. Aquell "caratsus, caratsus!" volia dir molt i no volia dir res. Era una exclamació qualitativa i quantitativa? Era una simplíssima inciació d'un criteri no ben determinat? Era la darrera gota que feia vessar el got? Era la primera que hi queia i percutia al xoc violent amb el cristall finíssim? Som psicòlegs, però no ho som tant per a definir exactament la virtualitat d'aquella humaníssima exclamació.

El senyor Santpere tampoc l'entengué del tot i per aquest motiu es va quedar bocabadat mirant el seu soci en espera d'una més clara manifestació.

El senyor Mitjavila es tragué el mocador de la butxaca alta de l'americana, agafà cuidadosament els "lentes", fregà suaument els cristalls, s'acomodà en la butaca i donant uns lleugers cops amb les ulleres en el braç flonjo del silló, digué amb un to quasi dramàtic:

—Ves dient.

L'Antonet Santpere acotà el cap amb resignació i continuà:

—La quinta vegada... En realitat no sé si aquesta l'hauriem de contar. Va ser una cosa tant natural, tant lògica!... Però, en fi, serà un detall més per a determinar la culpabilitat o l'ignoscència de la Roseta.

Era un bell dematí d'estiu. El dia de Sant Jaume. Feia un dia hermosíssim. Jo havia passat una nit tranquil·la, reposada. Serien al volt de les nou quan em vareig despertar. El sol entrava a la meua cambra, franc, rialler. Era un magnífic sol de dia de festa. Jo, mandrós, satisfet, em revolcaba per damunt del llit amb veritable delícia, amb el plaer inefable del home que ha pagat tots els venciments i sap que al Banc hi ha un remanent respectable.

La Roseta ja s'havia llevat i segurament em devia està preparant un suculent dinar de dia de festa. Jo em deia entre mi: "Tanmateix n'has fet un grà massa de dubtar de la teva dona. Al cap i a la fi, tots els indicis en que vols fundar la teva acusació, són una cosa ben feble! Lo del professor de ball, lo del tio i lo del metge, són coses que tu hi has volgut veure un fons que

en realitat potser no tenen; són meres suposicions teves, son..."

Quan més embadalit estava entregat a n'aquets raonaments, em va semblar sentir la veu de la Roseta. Vareig escoltar amb atenció. Efectivament era ella. Sostenia una conversa però per més que feia, jo no sentia més que la seva veu: "Quin bé de Déu! Que bufona! Que grossa! Que peluda! Que... m'agra... da". Es va sentir un petó. Després la dona que deia mitges paraules, com si tingués dificultats per enraonar. De sobte una veu d'home va ferir les meves orelles: "Vagi amb compte, senyora Roseta!"

Vaig saltar del llit. Em vareig vestir en quatre esgarrapades, dirigint-me precipitadament al rebedor, d'on venien les veus.

Lo que vaig veurer, encara en aquest moment no sé si té molt valor o si no en té cap. Dret al mig del rebedor, hi havia un xicot jove, amb brusa ratllada. Als seus peus, agenollada, la Roseta estava fent-li no sé què. Millor dit, si que ho sé. Quan la meua dona em va veurer, s'aixecà pausadament, tranquil·lament, ignoscenentment i digué al noi de l'adroguer.

—Vaija, Ramonet, no podrà dir que no soc servicial. Consti que no es coneix absolutament gens.

Als seus peus, agenollada, la Roseta....

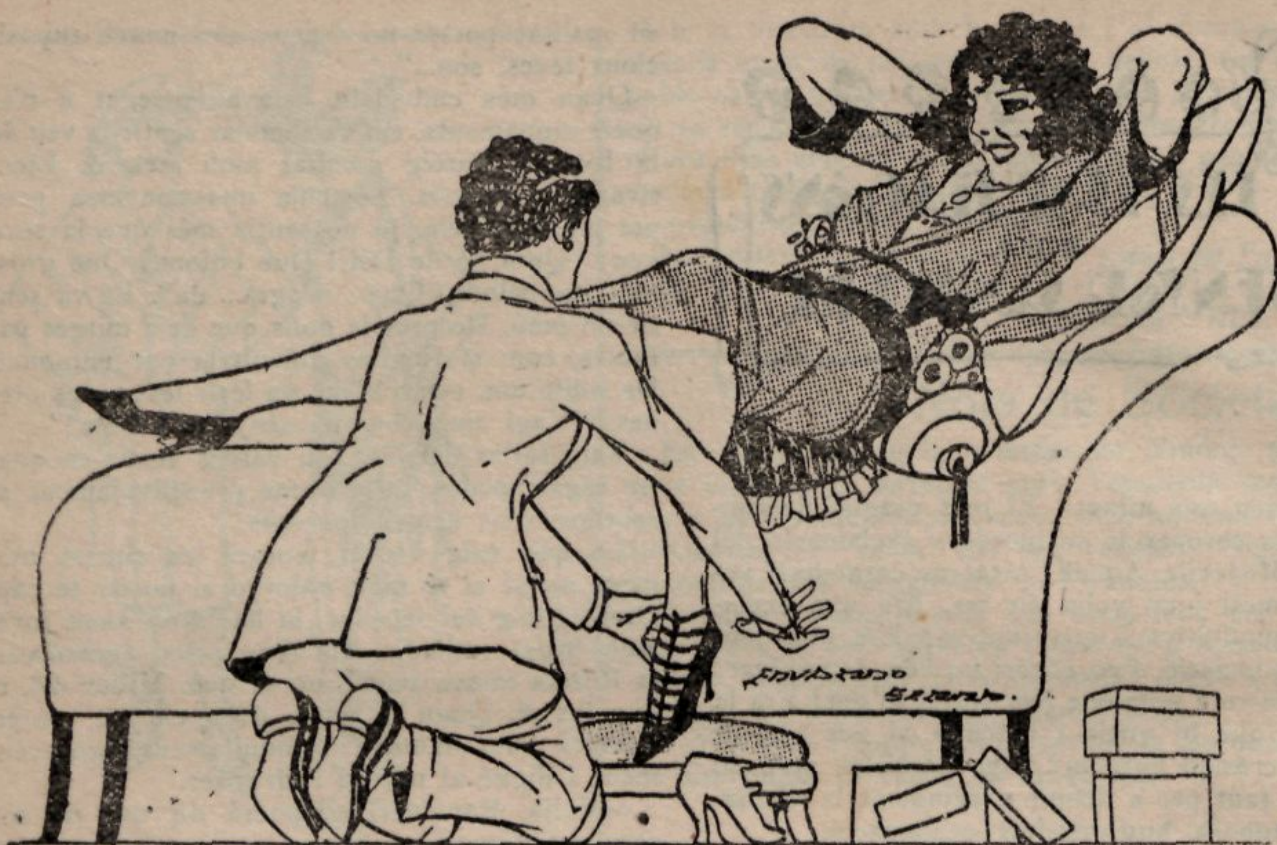
Aquell noi, que em sembla que era mig ton-tó i que no sé perquè estava com esverat, contestà:

—Sí... sí... ya... ya...

—Un estúp tan gros, i ja veu, ni es coneix.

—Però, gens ni mica! — digué l'adroguer amb un to ja més franc i respirant fort.

—Ja ho veus, Tonet: aquest pobre noi, al pujar l'escala, s'ha fet un set a la brusa i com que no hi havia la minyona, m'ha fet llàstima i li he cosit jo mateixa.

—I em cau bé aquest calçat?

—Per la part de darrera, magníficament; are, per la part de devant, ja ho veig més pelut.

—I jo que n'hi estic ben agraït, senyora Roseta.

El noi de l'adroguer se'n va anar, i com que jo tenia un petit dubte, per aclarir-lo i aixís com qui no hi toca, vareig preguntar a la Roseta:

—Però, escolta: i aquella cosa tant grossa i tant peluda, que era?

—Ah, es una gateta que m'ha regalat el noi de l'adroguer. Vina a la cuina que la veuràs...

RIPALDA

Un analfabet

El senyor Cirera, era un comerciant d'objectes d'art, bastant ric i bon xic ben conservat, no obstant tenir ja alguns anys. Era solter, i al revés de molts d'ells, tenia un caràcter amable i sense aspretats. Però com tot home que arriba a aquesta edat, si no és casat legalment té una fulana, el senyor Cirera també tenia el seu enredo. Cada matí al tocar les set, l'home ja estava de peus a terra i a les vuit era a l'oficina, despatxant pedidos, "fent" números, o repassant les existències.

Però aquella nit la Florentina o la Tina, com volia que li diguessin, s'havia engrescat a l'hora de la nona i el senyor Cirera feu tard al despatx.

Com que vivien a Badalona, el senyor Cirera

agafà un automòvil per arribar lo més prompte possible al magatzem, puix eren les nou tocases.

Feia rato que rodava el vehícol per la carretera tota polsosa i encara no havia pogut distreure's del festí de sensualitat, de la passada nit.

A mig camí de Barcelona, el senyor Cirera tingué ganes de canviar l'aigua de les olives i avisà al xòfer que parés. Aquest frenà i al poc l'auto restà parat al mig del camí. Baixà el senyor Cirera i traient-se l'eina a propòsit començà a regar la carretera. De prompte se l'hi acudí que d'aquella manera podia escriure el nom de la seva flàvia, però solament havia posat "Ti" que se li acabà i no pogué finir el nom. Veié que el xòfer anava a fer la mateixa feina i es cregué salvat.

—Voleu venir aquí? Feu el favor. Voleu posar "na" al costat d'aquestes altres lletres?

El xòfer s'apropà al senyor Cirera i posant-li "l'estilogràfica" a la mà li digué:

—Tindrà d'escriure-ho vostè mateix, perquè servidor no sap de lletra.

BORINOT ROS

Conte premiat del número passat:

SANTA IIGNOSCEK

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secoló hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs. I apretar l'aplt!

El brassalet

Els concorrents al "Príncipe Alfonso" encara riuen. Mare de Déu, quin cas! En Ramon i la Lluïseta seïen a les últimes files, entrant a mà dreta.

Ella era una mosseta de divuit anys, de les que conviden al atropell. Ell en tenia vint, però molt ben aprofitats.

Durant la sessió hi varen haver els naturals jocs de mans, però acabada aquesta i al disposar-se a abandonar el local, ella tota esglaiada s'adonà de que havia perdut una magnífica pulsera.

—Aï, Ramon, que he perdut el brassalet!

—De debò?

—Sí, sí; i qu'era d'or!

En Ramon encengué mistos, apartà cadires i buscà i rebuscà per tot arreu, però el brassalet no apareixia.

El públic va fer rotllo comentant la desgràcia de la pobre xicoteta i ajudant-los a buscar la joia perduda.

Com és natural, va comparéixer un acomodador de la casa, home expert i que porta dotze anys d'ofici, i preguntà lo que passava.

—Que la meva promesa ha perdut un brassalet d'or, — digué en Ramon tot enguïat.

—Qu'és estrany! I no el troven?

—Ho hem regirat tot!

—I diu que és la seva promesa, la senyoreta?

—Sí, senyor. Però això què té que veure amb el brassalet perdut?

—Molt hi pot tenir que veure. Faci'm el favor d'obrir-se l'abric.

En Ramon ho feu innocentment i una riulla general de tots els mirons va fer quedar de pedra al pobre xicot.

El brassalet penjava enganxat en un dels botons de la part cèntrica del pantaló.

—Ho veu, home, com hi podia tenir que veure, — feu l'acomodador amb sorna.

FIG - HASA.

L'aprenenta

La Teresina era l'aprenenta més xamosa del taller del senyor Pepet, un sastre d'arrabal qu'és guanyava molt bé la vida tant per la molta feina que tenia, com per lo bé que s'administrava.

Una de les manies del senyor Pepet, era la de la recollida de retalls que feia separar cuidadosament en blancs i de color. L'encarregada d'aquesta feina, era la Teresina, i el senyor Pepet sempre li estava al damunt:

—Mira que aquest és massa brut. Mira que aquest altre és ple de terra; fins que un dia la Teresina, tota empipada i encarant-se amb el seu amo, exclamà:

—Miri, senyor Pepet, no cal que em dongui lliçons amb això dels retalls perquè jo sempre els cullo-nets, els miro molt bé i els espolso amb la mà.

BIFAR.

La pipa

Sortirem de Manresa amb la tartana plena a vessar. Els passatgers anavam materialment l'un sobre l'altre, però com que per Sallent no sortia cap més vehícol fins a l'endemà, no hi havia més remei que pendre paciència i sofrir les conseqüències de la falta de lloc.

Jo anava assentat al pescante amb el cotxer i l'avi del Mas Oriol a la dreta i amb l'opulenta pubilleta de càl Sardà a l'esquerra. El seient era per tres persones però ens hi havíem enquibit quatre premsant-nos materialment l'un contra l'altre.

Ja podeu suposar que jo procurava carregar més cap a l'esquerra, que cap a la dreta, perquè, ¡fills meus! les cuixes de la pubilleta em tiraven de valent. Tant em tiraven que de mica en mica i aprofitant el va-i-ve de la tartana, vaig anar col·locant la meva cama devall de les formidables anques de la xicoteta fins a tenir-la sentada damunt de la meva falda.

Ella es veu que no s'hi trobava gens malament i deixava que jo m'anés guanyant la videta.

Però, vet-a-qui que al arribar a un troç de carretera ple de sots i de desnivells, la tartana va començar a fer uns sotrats tremendos i la pubilleta de tant en tant deixava anar uns ¡ais! ofegats, que cridaren l'atenció de l'avi del Mas Oriol.

—Qu'et passa, mossà?

—Res, res, és que amb aquests sotrats m'espanto.

Però, amb to baix i dirigit-se a m', em digué:

—Ves, tu, minyó, que no sé què portes a la butxaca dels pantalons i em fas molt mal a les anques.

—Ah, sí; deu ésser la pipa, — vaig fer jo, per esquivar el bulto.

Pero l'avi del Mas Oriol, que havia pescat el diàleg, digué com qui no hi toca:

—Si t'haguessis sentat al meu damunt, noia, això no t'hauria passat, perquè jo ja fa més de vint anys que no fumo.

SARROB.

Al "Principal" hi han tornat les *girls* i amb elles l'alegria ha rellorit en el pla de les Comedies.

El *Nandu* Bayés ha combinat un programa la mar d'interessant, refonent les revistes "Cri-Cri" i "Zig-Zag" i les hores s'hi escorren qu'es una delícia a n'aquella santa casa.

En Rusifiol, genuina representació de la nostra Nandulandia alegre i xirinolesca, hi fa tot sovint acte de presència, ocupant un lloc d'honor en la llotja proscènica de la dreta.

Nosaltres quedem del tot reconeguts per els seguits homenatges tributats al nostre primer ministre, i fem vots per a que el més jove dels nostres confreres tremoli la nostra santa bandera i la mantingui sempre ben alta i ben dreta!

Veu's aquí que al "Folies Bergere" — aquell music hall casolà que sembla fet per a famílies — han tingut la pensada de fer jugar al futbol a una colla de nenes de la casa que ho pelen millor que En Piera i l'Alcàntara. La xicota que fa de "porter" — ho dic així perquè si li deia "portera" tal volta es creuria que l'insulto — diuen els corridos que és una mena de Zamora perquè no hi ha qui li fiqui a dins. Que pugui dir-ho així per molts anys, perquè hi han ficades que tenen molt males sortides.

Al "Royal Concert" el Matias hi té a la Pepeta Fons, més salada que un gruyère — ai, que sempre que veig a la Fons m'en recordo del formatge! — a la Lucelma, que encara és tan "ingenua" com quan estava al "Edén", a la Iruña i a la Niña de Utrera, castissa com un baranda de Sans.

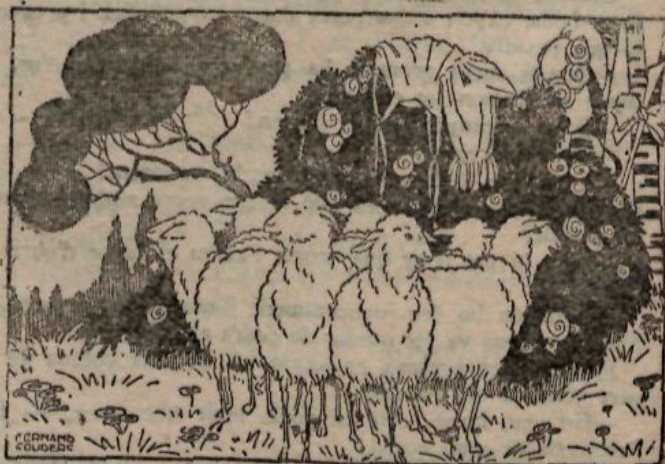
Si voleu veurer a la Bella Dorita, havet d'anar "d'horita" al Novelty perquè sino no podreu seurer de tanta gent com hi va. Per si això no fos prou, el senyor Serrano ha contractat a l'Antoneta Fuentes, que en senyal de dolor perquè té el seu novio a la guerra només remena el pit esquerra quan balla la rumba, pobreta! La Reynom encara s'en recorda de quant feia il·lusio-

nisme a Novetats. I això que des d'allavors n'hi han passat de molt grosses!

A L'As hi treballa la Linda Rosa, aquella que ja treballava al Edén Concert abans de la pèrdua de les colònies. Sort que hi ha un pet de xicotes maques: l'Aviadora, que diuen que fa enlairar els... monoplans; la Rosita del Valle, que li diuen el "valle de làgrimas" perquè té un amant platònic que plora per ella quant li fa el salt com un vedell jove; a la Ibarra, que no té res que veure amb els vapors del mateix nom i els únics vapors que l'interessin són els vapors del xampanya i a la Pepita Golbes, que és de la terra de'n Muiño Alippi. "Ché!, senyor Enric, hasemos farsa, no?"

Al Montecarlo hi treballen les germanetes Rechi, aquelles que fan esgrima. Anirem a que ens ensenyin de parar. Si, senyors, de parar sablaços. Ah! Que s'havien pensat?

EL SECRETARI DEL NANDU

HISTORIETA SENSE PARAULES

del temps en que les pastores portaven berret i s'esgarriaben com les ovelles dels nostres dis.

GRIMEGIA ESTRANGERA

—I què penses fer-hi al Rhur^a

—Si, mira, conquistar dones rurals (!)

(De L'Amusant).

LA TEMPTACIO

ELLA (vegent el billet). — Per Déu, senyor Dubois, no m'ensenyi aquestes coses perquè ja l'hi he dit que jo era una dona de cent.

(De Ruy Blas).

CORREU SECRET

Bifar: Arregladets, aniran tots, perquè estan forsa bé. — Borinat Ros: Ai, fill meu, ¿qu'ens coneix poc! Nosaltres fer tractes amb aquella senyoreta, No, home, no! El coneixem massa. Quasi el coneixem tant com en Piracés, en Freixas, en Bertran, l'Iranzo, l'Ardit, el pobre Granada, en Piñol, etc., etc., ¿si li interessa, fins el seu propi germà n'hi pot donar referències! De manera, que no hi ha res a fer, com no sigui tornar-li a partir la clenxa al mig. — Sarrob: Acceptat. Tit-Hola i Fig-Hasa: Son interessants. — Travoniu: Envii quèntos. Els dibuixos són imperfectes. — Tresina: Ja sap que a n'aquesta santa confraria, sempre hi te reservat un lloc i un llit. L'altre dia varem saludar a la Quimeta. Ens va ensenyar el pis que li ha montat el cabrit de torn. També ens va ensenyar una altra cosa i també li varem montar. Ha après molt la Quimeta! Are parla el francès. L'anyorèm molt a vostè. Enviïns quatre ratlles. — Clotilde: Que s'ha mort? Apa, dona, belluguis, belluguis!... — R. C.: Vaja, que no hi ha dret a preguntar aquestes coses! Digui al seu xicot que prengui nota de la direcció de "La Mascota" (artículos de seguridad), i ja veurà com no passa res. — Rosalia: Vostè també sembla que baixi de l'hort! Si sapiguéssim la direcció de la "Clotilde" li donariem a ella li detallaria 3.333 maneres de fer-ho sense penill. — Richardet: El cine, home; el cine ho resolt tot! — F. Co Nyample: L'havem perduda de vista i no sabem on para. La nostra darrera entrevista va ésser a Càn Verdura sortint del "baile Rosa". No l'hem vis més.

—Sap que és molt atrevit de donar-me copets amb el peu?

—Què vol que li digui, trovo que fa massa poc que ens coneixem per donar-los-hi amb una altra cosa.

(De L'Amusant).

—Em sembla, noia, qu' el comandant et despatxará, perquè la senyora diu que jo li faig mes be la llimpiesa